

Arrest

nr. 274 863 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 maart 2022 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 7 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer
Naam: [M.]*

Voornaam: [S.]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

Alias: [M.S.] [...], nationaliteit Servië; [M.S.] [...], nationaliteit onbepaald; [M.S.] [...], nationaliteit Kosovo; [M.S.] [...], nationaliteit Kosovo; [M.S.] [...], onderdaan van Servië.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- ☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 28/06/2001 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Op 19/09/2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van misdaad of wanbedrijf.

Op 20/02/2006 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking en poging tot oplichting

Op 26/07/2006 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is en wegens diefstal door braak, inklimming, valse sleutels.

Op 10/08/2007 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, wegens het [...] toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg en wegens weerspannigheid

Op 23/02/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een werkstraf van 120 uren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 23/02/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens valsheid in geschriften, gebruikmaking.

Op 19/12/2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling)

Op 03/02/2014 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (1).

Op 30/07/2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen afdeling Mechelen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaren wegens verdovende middelen : vervaardiging bezit : handel : aflevering : aanschaffing / aankoop, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar (herhaling), wegens verdovende middelen : vervaardiging: bezit : handel : aflevering : aanschaffing / aankoop (herhaling) en wegens psychotropische stoffen : vervaardiging : bezit : handel : aflevering : aanschaffing / aankoop (herhaling).

Op 29/06/2016 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), wegens diefstal (herhaling) en wegens poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling).

Op 08/03/2021 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen afdeling Mechelen tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens valsheid in geschriften, door een particulier (meermaals).

Zo blijkt uit het vonnis dat de betrokkene probeerde[...] te betalen met een vals briefje van 50,00 euro. Bij de interceptie op 18/11/2019 legt de betrokkene een vals rijbewijs en valse identiteitskaart neer. Dat de betrokkene ondanks het inreisverbod in België verblijft met valse documenten worden absoluut onaanvaardbaar geacht.

Het gebrek aan respect voor de wet van betrokkene wordt onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 12 veroordelingen heeft opgelopen. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin. Hij trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Overwegende dat betrokkene, ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit, eveneens de gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk, gewelddadige karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 19/11/2021 vond er een gesprek plaats tussen de terugkeerbegeleider en betrokkene in de gevangenis. Hij wil absoluut niet terugkeren. Hij beweert eerst dat er een grote oorlog gaande is in Kosovo. Hij geeft vervolgens aan dat zijn vrouw en kinderen in België zijn en een verblijfsvergunning van onbepaalde duur hebben. Het betreft [T.S.][...] die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij 5 kinderen heeft:

- [M.T.][...]
- [M.T.][...]
- [M.S.][...]
- [M.M.L.][...]
- [M.E.][...]

[E.] en [M.L.] hebben ondertussen de Belgische nationaliteit. Zijn partner en kinderen bezoeken hem ook frequent in de gevangenis.

Wanneer hem gewezen wordt op het feit dat een repatriëring beoogd wordt voor hem, vraagt hij om naar Italië gestuurd te worden.

Daar is hij geboren. Ook dit is geen mogelijkheid. Hij heeft geen verblijfsvergunning voor Italië en het feit dat hij daar geboren is, verschaft hem geen rechten. Betrokkene wou een Servisch exemplaar van het hoorrecht. Dit werd hem samen met een Nederlands exemplaar door de terugkeerbegeleider overhandigd. Hij verklaarde dit met zijn advocaat te willen bespreken. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene tot op heden na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van recente informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen.

De betrokkene heeft een zwaar crimineel verleden. Het gebrek aan respect voor de wet van betrokkene wordt onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 12 veroordelingen heeft opgelopen. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin. Hij trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Betrokkene bovendien heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13.01.2017. Zo werd hij aangetroffen in Duitsland op 02.09.2017 en op 22.12.2017 in België. Ingevolge zijn illegaal verblijf op het grondgebied werd betrokkene gerepatriëerd op 23.01.2018. Echter, op 18.11.2019 werd betrokkene opnieuw aangetroffen door de Belgische politiediensten. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige

uitvoering van het bevel uitgesloten is. Dit gedrag getuigt dan ook allerm minst van enige verantwoordelijkheid in hoofde van de betrokkene.

De betrokkene maakt reeds sinds 13.01.2017 het voorwerp uit van een inreisverbod. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder van de kinderen is toegedragen.

Het is dan ook opvallend dat het gezin tot nu toe schijnbaar geen duurzame oplossing heeft uitgewerkt in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn gezin niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Met betrekking tot zijn gezin in België dient te worden opgemerkt dat twee van zijn kinderen intussen meerderjarige zijn en nog steeds bij zijn partner inwonen. Er kan dan ook aangenomen worden dat de partner van de betrokkene er niet alleen voor staat.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Zijn echtgenote en kinderen worden namelijk geenszins verplicht België te verlaten.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig, aanhoudend, misdadig en gewelddadig gedrag. Zijn kinderen zullen reeds gewend zijn aan zijn afwezigheid en aan kortstondige contacten met hem. En dat is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen volgehouden misdadig gedrag. Nogmaals wordt herhaald dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 05.12.2019 werd bij beslissing van 05.02.2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd. Dit gold ook voor zijn eerder asielaanvragen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesesamenvatting:

"De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker in principe een inreisverbod wordt opgelegd voor het volledige Schengengebied en dit voor de duur van 8 jaar.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, [ê]tre ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht. In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband: "The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." [...]

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven ", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) [...]

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Enkel door te stellen dat "contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst" is onvoldoende om de rechten zoals vervat in artikel 8 EVRM te waarborgen.

In de nota met opmerkingen, verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken wederom naar het crimineel verleden van verzoeker om te motiveren waarom het inreisverbod werd opgelegd aan verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft ook: "Waar hij meent dat hij onmisbaar is voor zijn kinderen en partner, beperkt hij zich tot een loutere bewering, zonder deze op enige wijze verder te staven. Alleszins toont hij niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing." Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaringen zijn van de kinderen en partner van verzoeker (zie ook kopie in bijlage), die wensen te benadrukken dat verzoeker onmisbaar is voor hun. Gezien het feit dat de verwerende partij dit duidelijk niet onderzocht heeft, is er manifest sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen op basis van de vaststelling dat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, omdat hij geen gevolg gaf aan een vroegere verwijderingsmaatregel en omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft hierbij verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, en geduid dat hij een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar proportioneel achtte, gelet op het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Verweerder heeft tevens toegelicht dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit verzoekers gedrag van die aard is dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden aangegeven dat het tweede lid van deze verdragsbepaling een inmenging in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit wettelijk is geregeld en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden

van anderen. In casu heeft verweerder uitdrukkelijk verwezen naar de wettelijke basis – artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de Vreemdelingenwet – die hem toelaat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen aan een vreemdeling die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het staat ook vast dat verweerder, die oordeelde dat de bestreden maatregel is vereist ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten, één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Verweerder heeft verder ook de vereiste belangenafweging doorgevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in België een partner en vijf kinderen heeft, van wie er twee minderjarig zijn en dat deze partner en twee van de kinderen de Belgische nationaliteit hebben. Verweerder heeft geoordeeld dat ondanks het feit dat verzoeker dergelijke banden in het Rijk heeft, een inreisverbod toch vereist is, aangezien verzoeker herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten pleegde. Hij heeft hierbij verwezen naar de aard van de door verzoeker gepleegde feiten, alsook naar de maatschappelijke ernst en de herhaling ervan en hij heeft geoordeeld dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde bestaat. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij verzoekers familiale belangen ondergeschikt acht aan de vereiste om de openbare orde te beschermen en duidelijk toegelicht waarom hij prioriteit geeft aan de belangen van de Belgische samenleving. Hij heeft bij deze afweging onder meer in aanmerking genomen dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen een minder ontwrichtende impact heeft, zeker nu contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor verzoekers kinderen geen beletsel bestaat om hem te gaan opzoeken in het land van herkomst. Verweerder heeft in dit verband overwogen dat verzoekers kinderen reeds gewend zijn aan zijn afwezigheid en aan kortstondige contacten met hem. Verweerder heeft verder gesteld dat verzoeker wist of behoorde te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat hij nooit tot een verblijf in België was gemachtigd, en dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden verdergezet.

Verzoeker toont geenszins aan dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is of dat er geen deugdelijke belangenafweging gebeurde. Verzoeker wijst weliswaar op een aantal schriftelijke verklaringen opgesteld door zijn partner en kinderen, waarin zij benadrukken dat verzoeker voor hen onmisbaar is, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit verzoekers gedrag van die aard is dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het algemeen belang, dat is gediend met een maatregel die erop is gericht de openbare orde te beschermen en nieuwe strafrechtelijke inbreuken in België te vermijden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Gelet op het voorgaande kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn synthesesamenvatting stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker werd voor het eerst op 13.01.2017 in het bezit gesteld van een inreisverbod van 8 jaar, met name tot 12.01.2025.

Momenteel, terwijl het eerste inreisverbod nog loopt, werd hem opnieuw een inreisverbod betekend, namelijk op 07.03.2022, en dit opnieuw voor een duur van 8 jaar.

Belangrijk te vermelden is het feit dat de motivering van het huidige inreisverbod grotendeels gebaseerd is (en overeenkomt) met de motivering van het inreisverbod van 2017. Verzoeker werd in totaal 12 keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank/Hof van Beroep, waarvan 11 keer vóór 2017 (waar het inreisverbod van 2017 op gebaseerd is) en één keer sedert 2017.

Aan verzoeker wordt in maart 2022 een inreisverbod opgelegd, terwijl hij, voor grotendeels dezelfde feiten, al een inreisverbod werd opgelegd gekregen in 2017.

De verwerende partij motiveert en verwijst op talloze plaatsen, in de bestreden beslissing, omtrent het feit dat verzoeker al 12 keer veroordeeld werd:

"Het gebrek aan respect voor de wet van betrokkene wordt onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 12 veroordelingen heeft opgelopen. ..."

Er wordt nergens vermeld in de bestreden beslissing waarom de 12e, de laatste, veroordeling, het verdient om een inreisverbod op te leggen aan verzoeker.

De verwerende partij motiveert ook nergens in de bestreden beslissing waarom een nieuwe, bijkomende termijn van 8 jaar inreisverbod dient opgelegd te worden, los van de vorige termijn van 8 jaar (die trouwens nog loopt).

In de nota met opmerkingen, stelt de verwerende partij als volgt:

"Waar hij thans stelt dat nergens vermeld zijn waarom de 12de veroordeling het verdient om een nieuw inreisverbod op te leggen, gaat hij er volledig aan voorbij dat hij lak[...] heeft aan regelgeving en onverhard zijn crimineel leven ongestoord verderzet...."

De verzoekende partij wenst evenwel hierop te antwoorden dat de verwerende partij de plicht heeft om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Doch, door dit in casu niet te doen, schendt de verwerende partij in casu de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vevat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vevat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991."

3.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad dient ook te benadrukken dat het gegeven dat verweerder reeds eerder besloot om verzoeker een inreisverbod op te leggen niet inhoudt dat hij, bij het nemen van een nieuwe beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet zou vermogen te verwijzen naar veroordelingen die reeds werden vermeld in de motivering van de voorgaande beslissing of dat hij zou moeten verantwoorden waarom hij met deze veroordelingen rekening houdt. Verzoeker lijkt ook uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat niet blijkt waarom de twaalfde veroordeling die hij opliep kan verantwoorden dat hem een inreisverbod wordt opgelegd. In deze beslissing wordt immers nergens aangegeven dat het feit dat verzoeker een twaalfde correctionele veroordeling opliep op zich de reden vormt om een nieuw inreisverbod op te leggen. Verweerder heeft in eerste instantie verwezen naar het gegeven dat verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en geen uitvoering gaf aan een eerdere verwijderingsbeslissing en daarnaast uiteengezet dat uit het feit dat verzoeker steeds opnieuw strafbare feiten pleegt een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin blijkt, dat hij geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen, dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt in te zien en dat hij niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hij heeft verder geduid dat verzoeker, ondanks de veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit, dat hieruit en uit de gewelddadigheid waarvan verzoeker reeks blijf gaf kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde bestaat en een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar dus proportioneel is. Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook aangegeven dat verzoeker, nadat hij reeds was gerepatriëerd en hem een inreisverbod was opgelegd, terugkeerde naar België, waar hij opnieuw strafbare feiten pleegde, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat de motivering hem niet toelaat te begrijpen waarom verweerder ervoor opteerde om hem nogmaals een inreisverbod op te leggen

waardoor hem opnieuw voor een volledige periode van acht jaar de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd.

Verzoeker toont daarnaast niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK